

Video: Støt LaRouches Oase-plan for fred og udvikling mellem Israel og Palæstina, og i Sydvestasien

Ny LaRouche-organisation video:

'Oase-planen – LaRouches løsning for Sydvestasien'

11. februar 2024 – LaRouche-organisationen (TLO) udgav den 10. februar en smuk ny video, "Oase-planen – LaRouches løsning for Sydvestasien" (Først på Rumble, nu på YouTube). Den 14 minutter lange produktion fremlægges af Jason Ross, TLO's talsmand og videnskabelige kontaktperson. Han præsenterer historien, geopolitikken og den økonomiske geografi i Palæstina og Israel og den større region, og beskriver konkret, med kort og illustrationer, elementer af de teknologier, den finansiering og integration i LaRouches "Verdenslandbro-skabelon", der skal finde sted som "vejen til fremskridt" og fred. Ross afslutter med at spørge: "Hvad med dig? Vil du handle for at give mening til de menneskers liv, der er gået til grunde? Vil du være en stemme for fred og udvikling?"

Læs en dansk oversættelse af hele videoen under den næste artikel.

Skriv under for at støtte Oase-planen:
https://schillerinstitute.nationbuilder.com/support_the_larouche_oasis_plan_for_peace_and_development_in_southwest_asia

Oase-planen: Nøglen til fred i Sydvestasien

11. februar 2024 (EIRNS) – Krige begynder ikke ud af ingenting, som om de manifesterer sig øjeblikkeligt ved at affyre en kugle mod det forkerte mål. Forsimplede historier

som denne bruges kun som redskaber til at påvirke den offentlige mening, som i tilfældet med den nuværende absurde forestilling om, at den igangværende krig i Gaza begyndte den 7. oktober 2023. Tværtimod er krige, og historie generelt, en del af en dynamisk proces, som må forstås som en helhed – i hvert fald hvis man gerne vil slippe ud af de undertrykkende manipulationer, som bevidst bliver brugt imod én.

I tilfældet med Israels folkemorderiske krig i Gaza startede historien helt sikkert længe før den 7. oktober, og meget bør siges og er blevet sagt om den. Men ud over de seneste årtiers forhold mellem israelere og palæstinensere – hvor vigtigt det end er – er der en større proces, som begivenhederne er en del af, og som ofte overses af selv de mest velmenende aktører. Det er den historiske arv fra det britiske imperiums skabelse og manipulation af den region, der kaldes "Mellemøsten", skamløst skåret op som en del af Storbritanniens store spil for over 100 år siden, og udnyttet for sine omfattende råstofreserver til og med i dag. Denne arv og dens fortsatte realiteter i nutidens anglo-amerikanske unipolære orden gør faktisk fred umulig og krig uundgåelig.

Den nyligt udgivne video "Oasis Plan" fra LaRouche-organisationen er et afgørende værktøj i denne henseende. Videoen beskriver Lyndon LaRouches forslag til en oase-plan, som skitserer en plan for infrastrukturel udvikling af den region, der i øjeblikket bebos af både Israel og Palæstina. Af særlig vigtighed er vand og energi – primære elementer, som regionens fremtid vil afhænge af, og som Palæstina i øjeblikket knap nok råder over.

Videoen giver en smuk vision for, hvordan regionen kan blive blomstrende og velstående, ikke mindst fordi den ligger ved den legendariske "civilisationens korsvej" mellem kontinenterne Europa, Afrika og Asien. Denne form for transformerende infrastruktur og relateret økonomisk udvikling har været forbudt af nutidens imperiale arkitektur, og kun ved at ændre den kan langsigtet fred gøres mulig. Selvom Oase-

planen ikke er tilstrækkelig i sig selv, vil den være et afgørende skridt i retning af en velfungerende fredsaftale mellem Israel og Palæstina.

I dag står Sydvestasien på randen af en katastrofe. Israelske tropper er ved at gøre sig klar til en storstilet invasion af Rafah, den eneste by i Gaza, som de fordrevne er flygtet til. Der er kun lidt vand, næsten ingen mad og ingen husly. Sanitets- og sundhedsfaciliteter er stort set blevet ødelagt af israelerne, som nu forsøger at fjerne den vigtigste humanitære hjælpeorganisation, UNRWA. Premierminister Netanyahu har lovet at fortsætte, og den amerikanske regering har kun vist ubetydelig modstand. En første bølge af luftangreb blev udført fredag aften den 9. februar.

Hvis denne aktion får lov til at fortsætte, vil det ikke kun betyde en tragedie for befolkningen i Gaza, det vil potentielt betyde en katastrofe for hele verden. Mange lande i hele regionen har allerede advaret om, at konflikten vil blive optrappet langt ud over dens nuværende grænser – som en krudttønde, der venter på at eksplodere. Det er ikke kun Palæstina, der står på spil; det er menneskeheden.

Der skal ske en hurtig ændring. Demonstrationer bryder ud globalt imod det, efterhånden som flere og flere ser det absurde i at finde på undskyldninger for at retfærdiggøre et folkemord. Det haster med en våbenhvile, som må følges op af indkaldelsen til en international fredskonference og skridt mod gennemførelsen af en to-statsløsning for Palæstina, som FN blev enige om i 1947.

Men for at løse den underliggende dynamik, der har bragt os til dette punkt i dag, og som fortsætter med at føre verden mod en global krig mellem supermagter, må LaRouche-løsningen for fred gennem økonomisk udvikling til gensidig fordel lægges på bordet. Vi må have modet til at tænke stort.

Her er en dansk oversættelse af hele videoen:

1: Våbenhvile nu!

Hele verden er vidne til de rædsler, som det palæstinensiske folk udsættes for, og som vi hver dag ser i form af videoer. Men ødelæggelsen fortsætter, aktivt støttet af USA og et faldende antal andre lande. Menneskehedens moralske evne til at overleve er ved at blive testet. Dette rædselsshow må ophøre, og det starter med en øjeblikkelig, betingelsesløs våbenhvile.

I skrivende stund vil Sydafrikas sagsanlæg mod Israel for folkedrab ved Den Internationale Domstol blive behandlet om blot et par dage.

Fred er mulig, men det er ikke en fred, der vender tilbage til den 6. oktober! Før Hamas' invasion den 7. oktober levede det palæstinensiske folk og hele den region, der populært kaldes Mellemøsten, i en frygtelig virkelighed, som en kedel af konflikt, der bevidst blev opretholdt med geopolitiske formål, en uholdbar og uretfærdig spænding.

Løsningen kræver anerkendelse af en palæstinensisk stat i overensstemmelse med FN's Sikkerhedsråds resolution 242, som blev enstemmigt vedtaget af Sikkerhedsrådet i 1967. Dette er det første skridt mod en langsigtet løsning, såsom to-statsløsningen, der støttes af Schiller Instituttets grundlægger, Helga Zepp-LaRouche.

Men løsningen er ikke lokal, ikke regional; i dag er den nødt til at være international. Kina har foreslået en international fredskonference for at udvikle en varig vision for at skabe palæstinensisk-israelsk og arabisk-israelsk fred.

De fejl der førte til, at Oslo-aftalen fra 1993 gik i vasken, må ikke gentages. Der skal opnås enighed om sikkerhedsgarantier for alle parter i regionen. Og det inkluderer at finde løsninger på de potentielt eksplosive situationer andre steder, i Libanon, Syrien, Irak, Yemen,

Libyen og Sudan, som alle er resultatet af årtiers farlig geopolitik.

2. Oase-planen, foreslået af Lyndon LaRouche

Men uden økonomisk udvikling, uden en levedygtig og meningsfuld vej til udvikling i fremtiden, er politiske aftaler i sig selv uholdbare. Befolkningen i regionen skal vide, at deres børn vil få en bedre fremtid, et bedre liv. Fred gennem økonomisk udvikling er det eneste succesfulde grundlag for en varig og retfærdig fred i regionen. Det er, hvad den israelske premierminister Yitzhak Rabin indså – der er ikke noget rent militært grundlag for fred eller sikkerhed; udvikling er afgørende.

En skitse til fred gennem økonomisk udvikling eksisterer allerede, i form af LaRouches program for at bygge en Verdenslandbro, i dag eksemplificeret ved Kinas Bælte- og Vej-Initiativ, som mere end 150 nationer har tilsluttet sig, inklusive alle Palæstinas og Israels naboer. Verdenslandbroen er ikke kun en specifik plan for vækst; den er en afvisning af anti-vækst herredømme i form af neo-kolonialisme og grøn malthusianisme.

En stærk økonomisk genopbygnings- og udviklingsplan er især nødvendig for en levedygtig palæstinensisk stat. Lyndon LaRouche lagde den frem for 30 år siden. Den bærer navnet Oase-planen.

Umiddelbart efter at de israelske og palæstinensiske ledere i 1993 havde underskrevet Oslo-aftalen i Det Hvide Hus, opfordrede Lyndon LaRouche og hans medarbejdere indtrængende parterne og det internationale samfund til at gennemføre økonomiske udviklingsprojekter for at opretholde og fremme fredsprocessen. LaRouche og hans medarbejdere udviklede Oase-planen, som både omfattede visse økonomiske forhold i bilag IV til Oslo-aftalen fra 1993 – som blev kaldt "Protokollen om israelsk-palæstinensisk samarbejde vedrørende regionale udviklingsprogrammer" – og desuden opfordrede til yderligere

vigtige vand- og energiprojekter og andre projekter, som LaRouche havde bemærket var nødvendige i midten af 1970'erne.

Oase-planen fokuserede primært på at tackle den største barriere for udvikling i regionen – knapheden på ferskvand – gennem opførelsen af et netværk af afsaltningsanlæg, der kunne omdanne det rigelige havvand til ferskvand. Og disse anlæg skulle ikke kun ligge på Middelhavskysten; de skulle bygges langs to nye kanaler: en, der forbinder Det Røde Hav med Det Døde Hav, og en anden, der forbinder Det Døde Hav med Middelhavet. For at gøre det klart, så er disse nye kanaler eller akvædukter ikke beregnet til fragtskibsfart, som et alternativ til Suez-kanalen – deres formål er at transportere vand. På grund af Det Døde Havs lave højde, som er mere end 400 meter under havets overflade, kan det strømmende vand også undervejs levere elektricitet fra vandkraft, som kan bidrage til at drive afsaltningsanlæggene og udviklingen mere generelt. Anlæggene kan også drives af de store mængder naturgas, der findes ud for Gazas, Israels, Libanons, Syriens og Egyptens kyster. Men vigtigst af alt opfordrer Oase-planen til at gå helt ud over vandkraft og kemiske brændstoffer ved at bygge atomkraftværker langs disse kanaler og ved Middelhavets og Det Røde Havs kyster for at producere rigelig elektricitet og afsalte havvand til at gøre de store ørkener i regionen grønne og til at drive en industriel proces i Palæstina, Israel, Jordan, Syrien, Libanon og Egypten.

Brugen af atomkraft til energi ville frigøre regionens kulbrinteressourcer, så de kunne bruges kemisk til at producere industrielle materialer gennem petrokemiske mellemprodukter.

De atomdrevne komplekser kunne bruge sikre gasafkølede højtemperaturreaktorer med stenbund af den type, der netop er taget i brug i Shidao Bay i Kina.

De nye menneskeskabte floder, der skabes ved afsaltning, vil i høj grad udvide potentialet for agroindustriel udvikling i

hele regionen og få ørkenerne – og økonomierne – til at blomstre!

LaRouche forklarede nødvendigheden af at udvikle nye vandkilder i en tale i 1994. LaRouche: "Man kan ikke imødekomme vandforbruget for en moderne befolkning, for både den palæstinensiske og israelske befolkning, under de nuværende forhold. Der er en konflikt om vand, fordi israelerne sandt at sige har brugt deres erobringer til at fratage vand fra alle. Det er en af konflikterne med Syrien om Golan-højderne. I Libanon involverer det Litani-floden og lignende emner."

Udviklingen af energi og vand skal ledsages af et netværk af transportinfrastruktur, der opgraderer den fysiske sammenhængskraft mellem alle regionens nationer og forvandler en konfliktfyldt region, en barriere for forbindelsesmuligheder, til et knudepunkt for interaktion, til en korsvej.

En motorvej, der forbinder Vestbredden med Gaza-striben, og som forbinder den palæstinensiske stat, er en absolut nødvendig del af dette netværk.

Regionale motorveje og jernbanenetværk vil gøre det muligt for hele området at operere fra en højere økonomisk platform. LaRouche foreslog også en udvidelse af Suez-kanalen med industrizoner på begge sider, en opgave, som Egypten har udført i de senere år. LaRouche har siden 1975 argumenteret for, at denne region, som er civilisationens korsvej og geografisk placeret mellem Det Indiske Ocean og Middelhavet og mellem Europa, Asien og Afrika, har en unik position som et industrielt og logistisk knudepunkt. Olie og naturgas vil være råstoffer til industriel produktion af plastik, maling og mange andre nyttige materialer, i stedet for at blive eksporteret som råmateriale, der primært bruges til simpel forbrænding.

Opgraderingen af tilgængeligheden for at muliggøre højere udviklingsniveauer har været et nøgleelement i Kinas foreslåede Bælte- og Vej-Initiativ i 2013.

At bruge denne region som en landbro mellem kontinenter, hvor stormagter som USA, Kina, Rusland og EU bidrager til udviklingen, vil stabilisere området og undervejs hjælpe med at cementere de bedre relationer mellem supermagterne, som vil have været en forudsætning for, at det kunne realiseres.

Videnskabeligt, teknologisk og kulturelt samarbejde og udveksling er nøgleelementer i den forandringsproces, som Oase-planen er udtryk for.

Ved at samarbejde om at bekæmpe ørkenen, snarere end hinanden, vil folk i regionen bedre kunne genkende det menneskelige i hinanden, menneskets fælles evne til at opdage naturens principper og forandre vores forhold til miljøet omkring os. Der findes ingen menneskelige dyr.

Så hvordan skal vi finansiere alt dette, og hvem skal betale?

3. Finansiering

En del af finansieringen vil komme fra finansiel bistand, som bliver gjort lettere ved at smede sværd om til plovjern, ved at omdanne det militær-finansielle kompleks' industri- og forskningskapacitet til produktiv anvendelse, som beskrevet i en undersøgelse fra EIR.

Bortset fra international bistand kan der opnås 100 milliarder dollars i kredit over et årti til genopbygning af palæstinensiske områder og den fulde opbygning af Oase-planens infrastruktur. Dette kan organiseres gennem udviklingsbanker, der er tilknyttet BRIKS-plus-nationerne, herunder Den Islamiske Udviklingsbank i Saudi-Arabien, Den Nye Udviklingsbank med hovedsæde i Kina og andre nationale udviklingsbanker i den sydvestasiatiske region. De statslige investeringsfonde i de store regionale BRIKS-plus-lande kan bidrage til at kapitalisere disse udviklingsbanker til dette formål. Landene i Golfstaternes Samarbejdsråd har statslige investeringsfonde med en kapital på omkring 4 billioner

dollars. Denne kapital har traditionelt været placeret i finans-, bank- eller ejendomsaktiver fra det fallerede transatlantiske system. Nu er disse lande i stedet på udkig efter mere produktive investeringer i Eurasien og Afrika.

Denne investering kan udgøres af gunstige udviklingslån fra disse banker – for eksempel af 20 års varighed med en rente på 2% og en indledende afdragsfri periode på 5 år, hvis det er nødvendigt.

Afdragene på disse udviklingslån vil, i hvert fald hvis de ydes i den nærmeste fremtid, skulle betales af staten Israel, som er den stat, der i dag besætter og beskatter hele området Israel og Palæstina. USA, og måske andre nationer, som bestemt på en international freds- og udviklingskonference, bør være garant for disse gældsbetalinger.

Organiseringen af genopbygningsarbejdet og opbygningen af Oase-planens infrastrukturer kan organiseres under bemyndigelse af FN's fredsbevarende missioners militære logistiske enhed og FN's hjælpeorganisation for flygtninge i Palæstina og alle andre myndigheder, der er nødvendige.

Disse ordninger bør alle formelt vedtages af de involverede nationer inden for rammerne af en international fredskonference om Israel og Palæstina, som det haster med at få organiseret. Internationale forpligtelser til udvikling, både gennem disse særlige projekter og som et paradigme, skal indgås.

4. En fredsvision

At opnå fred i Sydvestasien, ikke kun mellem israelere og palæstinensere, men mellem alle landene i hele regionen, vil markere en ny epoke i menneskehedens historie, da en region, der er kendt for konflikt, forvandles til en region med forbindelsesmuligheder, der står ved korsvejen mellem tre kontinenter.

Oase-planen er ikke en fjern forhåbning om, hvad der kan opnås

mange år ude i fremtiden efter freden. Det er kun gennem et paradigme for internationale relationer, der understøtter denne tilgang, at fred overhovedet er mulig!

Der er et akut behov for at stoppe drabene, for en våbenhvile nu. Men lige så påtrængende er behovet for en vision om varig fred, der langt om længe vil forme en fredelig og fremgangsrig skæbne for regionen.

Hvert minut, krigen fortsætter, bringer mere død, mere bitterhed og større vanskeligheder med at opnå fælles velstand. Det må slutte nu!

Retfærdighed for dem der er døde, dem der er blevet såret, dem der har lidt, kræver, at den forfærdelige vold vækker det internationale samfunds samvittighed og intellekt, ikke blot for at sige "aldrig igen", men for altid at afslutte det geopolitiske paradigme, der er oprindelsen til de fleste konflikter i verden i dag. Oase-planen kan i dag ikke gennemføres som en ren regional plan – en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur er påkrævet globalt.

Stemmerne fra det Globale Syd bliver stærkere og mere selvsikre. Moralsk autoritet, nu og i fremtiden, afhænger af, hvordan vi handler i dag.

5. Efterskrift

LaRouche skrev i 1978:

“Det eneste menneskelige er at give de dødes liv og lidelser mening, ikke blot ved at skabe fred i Mellempøsten, men ved at skabe grundlaget for en fred, som giver de nuværende og fremtidige generationer af palæstinensere og andre arabere et tilfredsstillende liv, og dermed et formål og en opfyldelse af de dødes hellige liv.”

Dette gælder også for israelere. Hvad med dig? Vil du handle for at skabe mening i livet for dem, der er omkommet? Vil du være en stemme for fred og udvikling?

—

Jeg vil gerne takke dig for at se med. Hvis du vil vide mere om Oase-planen, og om hvordan du kan støtte LaRouche-organisationens bestræbelser på at gøre den til virkelighed, så følg linket her og i videobeskrivelsen. Og hvis du ikke allerede har tilmeldt dig og slået notifikationer til, så sørg for at gøre det for at holde dig opdateret om udviklingen af denne vision.

Støt Oase-planen ved at skrive under her:
https://schillerinstitute.nationbuilder.com/support_the_larouche_oasis_plan_for_peace_and_development_in_southwest_asia